

българскитѣ опълченци трѣбваше да се смѣси още единъ пѣть съ оная на тѣхнитѣ великодушни освободители и да напои съ още по-изобилни потоци патетичнитѣ въ исторiята на българското освобождение Шипченски върхове.

Българскитѣ опълченци и тоя пѣть оправдаха спечелената слава при Стара-Загора, оправдаха блѣсковитѣ отзиви на тѣхнитѣ началници руси, които бѣха увѣрени въ цѣннитѣ имъ военни качества и тѣ почерпаха отъ тѣхъ оная душевна и тѣлесна мощь, която ги застави наедно съ тѣхъ да прѣодолѣятъ всичкитѣ свѣрхчовѣшки усилия на славната тридневна Шипченска отбрана.*

Намѣренията на Сюлеймана да си пробие пѣть къмъ Дунава ставатъ извѣстни на Шипченския отрядъ още на 8 августъ вечерята, когато, слѣдъ заемане селата Шипка и Шейново, турската армия започна да настѣпва къмъ върховетѣ на Балкана. Въ пълно съзнание важността на защитаемата позиция и на голѣмото числено прѣвъзходство на настѣпающия врагъ, отряда на генералъ Столѣтовъ рѣшава да не отстъпва пѣтя за Габрово, дори ако за тая цѣль потребва да се пролѣе и послѣдната капка кръвь на послѣдния....

Съмва се; настѣпва девети августъ. Подслонитѣ прѣзъ ноцта по южния склонъ на планината, почти до нейнитѣ върхове, Сюлейманови войски сварватъ шипченскитѣ защитници въ такъво разположение: на крайното лѣво крило на позицията въ лѣво отъ върха св. Никола петата дружина отъ българското опълчение, по надѣсно третата, а още по-надѣсно втората дружина — всички въ права линия. Задъ тѣхъ

* В. Прѣпорецъ, брой 39, год. V.